

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1897.

V. tečaj.

Še ti tako!

5. Ljubezen do Marije.

Sicer ste vajeni, mladi čitateljčki, uganke ali zastavice brati šele ob koncu našega lista. Danes vam pa kar precej na prvi strani zastavim uganko: »Ali veste, kaj vam najbolj želim? Ali veste, kaj vam more najbolj pripomoči k časni in večni sreči?« — Najbolj vam želim, da bi bili prav goreči častilci in poslušni otroci Matere božje, zato, ker vem, da to vam more največ sreče prinesiti za čas in večnost. Dokaz nam je najzanesljivejša priča: zgodovina. Cerkvena zgodovina nam pove, da najboljši kristijani so bili najgorečnejši častilci Matere božje, ali če hočete, lahko tudi ta stavek obrnete in rečete: Vsi najgorečnejši častilci Matere božje so bili tudi najboljši kristijani. Torej je jasno, da vam boljšega ne morem želeti, ker vse drugo, kar vam morem še želeti, je v tesni zvezi z le-to željo. Čim bolj boste spoznali cerkveno zgodovino in življenje svetnikov, tem bolj se boste tega prepričali. Za sedaj navedem iz ogromne množice le samo tri zglede.

S v. Stanislav Kostka, ki sem ga že zadnjič imenoval med tremi prvimi mladinskimi vzorniki, je bil navdušen častilec Matere božje, to je pokazal ob vsaki priliki. Ako si je smel kdaj sam izvoliti predmet za šolsko nalogo, odbral si je kako prednost nebeške Kraljice, katero je prelepo opisal. Rad je bral knjige pisane v slavo Matere božje. Kjer je našel ime Marijino, ga je poljubil, ozrl se proti nebu in pobožno pozdravil Marijo. Na rob svoje knjige je večkrat zapisal detinsko prošnjo: »Marija, bodi mi milostljiva!« Njegovo angeljsko obličje se je kar zažarilo, kadar je slišal lepo peti kako Marijino pesem. V mladeniški družbi Marijinih otrok je bil najgorečnejši društvenik. Ta detinska ljubezen do Matere božje se je še poveksala, ko je po njeni milosti vstopil v jezuitovski red. Kako rad in s koliko vnemo je govoril o Mariji, in slavil njene prednosti in čednosti, kjerkoli in kadarkoli se mu je ponudila prilika, bodisi v zasebnih pomenkih ali javnih govorih! Kadar je molil, se mu je že na obrazu bralo, kdaj je molil Marijine molitve. Nekoč ga je vprašal neki pater, kako zelo ljubi Marijo. Stanislav odgovori: »Kaj naj vam rečem, saj je moja Mati!«

Prelepa je bila njegova smrt. Gostokrat je poljubil Marijino podobico. Okoli roke si je ovil rožni venec. Neki pater ga vpraša, čemu mu je rožni venec, saj ga ne more več moliti. Svetnik odgovori: »To je res; pa me vendar spominja na mojo dobro Mater!« Končno se mu prikaže Marija z mnogimi devicami, silno je oveseljen in sladko zaspil v smrtno spanje, da skoro ne vedó, kdaj.

* * *

S v. Bernardin Sijenski se je vsako soboto postil v čast Matere božje in kaj rad obiskoval Marijine cerkve in altarje. Nad mestnimi vrati je bila prekrasna podoba Matere božje; vsak dan je šel tje in se zaupno oziral nanjo in dolgo klečé molil pred njo. Nekega dné ga vpraša neka sorodnica, kaj pač tam dela toliko časa; svetnik odgovori: »Nebeško Kraljico prosim posebno za jedno reč, da bi me namreč varovala v toliko nevarnostih; mlad sem in se bojim, da

bi ne zgubil nedolžnosti in čistosti, ki sta mi ljubši nego najdražji zaklad.« Kako zelo je bil Mariji udan, je razvidno tudi iz tega, ker je sam rekel v neki pridigi: »Jaz, brat Bernardin, sem ves čas pobožno častil Marijo, zakaj na praznik njenega rojstva sem bil rojen, isti dan sem oblekel redovniško obleko in storil slovesne obljube, in isti dan sem opravil sv. novo mašo; želim, da bi se tudi ločil s sveta na ta dan.«

* * *

Nadvojvodinja Marija Terezija avstrijska je bila rojena 22. avgusta 1684, hči cesarja Leopolda I. ali »Velikega« in bogoljubne cesarice Eleonore. Da bi mogla ves čas v nedolžnosti živeti, se je prav zgodaj poprijela izredno velike pobožnosti do Matere božje. Vsak dan je molila sv. rožni venec; o Marijinih praznikih in predpraznikih pa o sobotih si je odločila še veliko družih molitev in bogoljubnih vaj: odrekala si je tako jed, katera ji je bila posebno všeč, in nakladala še druga mala pokorila. Rada se je pogovarjala o življenju in čednostih presv. Device in kaj pazno poslušala, če je kdo drugi začel govoriti o tem; večkrat je tudi v navadne govore vpletala kaj o Mariji, da bi tudi pri drugih vnela ljubezen in pobožnost do Matere božje. Za ohranjenje svete čistosti je vsak dan molila male dnevnicke o brezmadežnem spočetju. V svojem dvanajstem letu je nevarno zbolela za kozami. V tej bolezni je opravila dolgo spoved in ker jo je mogel spovednik zagotoviti, da še ni nobenega smrtnega greha storila in torej ohranila nedolžnost, jo je prevzela tolika tolažba in srčna radost, da je pretakala sladke solze. Ganljivo in prisrčno se je v svoji hudi bolezni priporočala in izročala Materi božji. In ko se je bližala zadnja ura, je prosila, naj ji dajo malo podobico Marijino, ki jo je bil prinesel njen spovednik. Pritisne jo na srce, poljubi pobožno in moli: »O preljuba Mati, tvojemu materinemu varstvu se priporočam jaz, tvoj otrok; nič več te ne izpustim.« Tako ponavlja večkrat in ne izpusti več Marijine podobice iz rok, dokler ne zaspí v Gospodu.

Kaj mu je neki?

Že sedem let je, kar je Fran
 Napotil se mej svet neznan,
 Toda, odkar je rōdni krov
 Zapustil, ni ga še domov!

Ko šesto leto je prešlo
 In Frana le še ni bilo,
 Se žalost v hišo je vselila,
 Z bridkostjo stariše polnila.

Odhajajoč še mladolet
 Za kruhom v daljni širni svet,
 Obljubil materi, očetu,
 Da vrne se po petem letu.

Od plota kočē dan na dan
 Je oče v širno zrl ravan,
 Raz holm zeleni zrl na cesto,
 Vodečo v daljno ptuje mesto.

Toda zaman je oče zrl,
 In bolj je srčne tuge mrl,
 In bolj je zdihovala mati,
 In bolj je jela tugovati.

K Bogu molili so srčno,
 Boga prosili so lepó,
 Da skoro vrne se v domovje,
 Če ga ne krije že — grobovje.

In bratci, sestre še mladé
 So lili s stariši solzé,
 Po bratu so povpraševali,
 Ki jedva bi ga še spoznali.

Potr in tužen dan na dan
 Še hodi oče zret v ravan,
 Vsak dan tužnejši si do hiše
 Vračaje gorke solze briše.

J. Abram.

Prvi majnik.

Otročiči, oj veselje!
Prvi majnik je že tu;
Pomlad mila cvetke stelje,
Glejte, polno je cvetu!

Oj, le venčajmo, krasimo,
Veselimo srčno se;
A Boga ne pozabimo,
Ki nam to podaril je.

Čujte, ptičic mili glasi
Se razlegajo okrog,
Vse se kinča, vse se krasi
Zelen hrib je, dol in log.

On je vstvaril vso naravo,
On daje cveticam rast,
Ptičiči nam pojejo slavo,
Pojmo tudi mi mu čast.

Prvi majnik, dôba mila,
Slika naših src in let,
Da bi v srčicah nam klila,
Da ne zvénil tvoj bi cvet!

Pokleknilo, otročiči!
Vsak ročice sklene naj:
,Slava Oče!' — vsak zakličí,
Ker si dal nam lepi maj!

Radoslav Silvester.

Š m a r n i c e.

Polgo smo se je veselili, težko smo jo pričakovali, pa prišla je. »Kdo pa?« se morda poprašujete, mali skakalčki? I, kdo neki? Malo poglejte na vrt in polje, pa tje se ozrite proti gozdu, pa boste precej uganili. Zlato solnčece, ki se več ne skriva za sivo meglo, ampak veselo in prijazno gleda na prebujeno naravo, je poklicalo zopet radost na svet. Studenček žubori po gladki strugi ter kliče rumene zlatice na svoj breg. Drevje ima zopet zeleno obleko in se lepša s pisanim cvetjem. Lastavica cvrči po zraku in pridno leta pod streho, kjer si zida trdno in varno gnezdice. Škrjanček na polju in njegovi krilati bratci po logu oznanujejo, da je prišla k nam zopet ljuba, vesela p o m l a d.

Pomlad, krasna pomlad je tukaj! Kdo se je ne veseli? Saj smo se vsi naveličali mraza in snega, ter smo težko pričakovali, kdaj nas razveseli cvetoča črešnja in pisani vrt. Pa ne samo veselja na prostem, tudi še družih lepših darov nam je prinesla usmiljena in dobrotljiva roka nebeškega Očeta. Koliko lepih praznikov obhajamo ravno v tej letni dôbi! Ali niste videli, kako

veseli so šli cvetno nedeljo ne samo otroci, marveč tudi starčki s težko butaro povezanih leskovih in vrbovih vejic, ovitih z bršlinom v cerkev? In tista jabelka in pomaranče in pozlačeni orehi, ki so bili privezani na »butarci«, ali ni to lepo? Le recite, kar hočete, lepa je pomlad, še lepši so pa velikonočni prazniki. Kaj pa piruhi in kolački? Nù, le veselite se jih, če ste jih vredni.

Ko pa mine spomladi jedno veselje, že se oglasi drugo. To bi bili lahko videli, mali bosopetci, pri Urbančkovih na Beli. Marijanica je bila že skoraj pozabila velikonočno veselje, pa se je zopet novega vzradostila. Tako-le je bilo. Zadnjo nedeljo meseca aprila prišla je Urbančkova Marijanica iz cerkve domov. Njena mama jo po stari navadi poprašajo, kaj so v cerkvi pridigovali. Marijanica se pa hitro odreže: »Pravili so, da se začenjajo že ta teden šmarnice.« »Nù, Marijanica, ali se bodeš letos tudi ti udeleževala te Marijine pobožnosti? Od naše hiše smo vedno radi hodili k šmarnicam. Tudi letos se bo treba potruditi, da ne zastonemo za drugimi leti.«

Kdo je bil bolj vesel teh materinih besedij, kakor naša Marijanica! Precej je prosila, da naj jo pokličejo vsako jutro, pa gotovo dovolj zgodaj, da ne bo zamudila sv. maše in Marijinega premišljevanja. Mati so ji radi obljubili, česar jih je prosila. Pri večerji pa so še tisti dan povedali družini, da bo treba mesec majnik pridno v cerkev hoditi, da se ne opusti ta lepa navada.

Ko je šla drugi dan Marijanica iz šole domov, pridružita se ji še Zadnikarjeva Micika in Lončarjeva Rozalija. Te dve sta bili njeni največji prijateljici. Skupaj so hodile v šolo in cerkev, skupaj so se učile, pa tudi igrale. Ne vém sicer, zakaj so bile ravno te tri tako navezane druga na drugo, vendar pa mislim, da skoraj gotovo zato, ker so bile vse tri precej pridne pa tudi več ali manj sirote. Urbančkova Marijanica je imela namreč le še ljubo mamó, Zadnikarjeva Micika je bila izgubila že zgodaj mater in so le oče še skrbeli za njo. Lončarjeva Rozalija pa je bila popolnoma sirota. Njeni ljubi stariši so bili že v nebesih.

Le še jeden dan in majnik je imel priti na zemljo. Jeden sam dan, pa dolg je bil, prav dolg, posebno Marijanici. Nič se ji ni ljubilo ta dolgi dan. Kar se spomni, da bi šla malo v gozd nabirat cvetic za lepšanje Marijine podobe, ki je visela doma v kotu nad mizo. Mati so ji dovolili, ker so dobro poznali pridno hčerko. Ker pa ni hotela sama iti, šla je klicat še svoji prijateljici, Miciko in Rozalijo. Potem so šle pa vse tri tje pod hrib sv. Jakoba, kjer rastejo tako lepe cvetice. Kmalu so nabrale lepe šopke cvetok. Kar zagleda Marijanica pod grmom lepe bele Marijine zvončke ali, kakor jim pravimo, šmarnice. To jim je napravilo zopet mnogo veselja. Vsaka jih nabere lep šopek, potem pa se obrnejo proti domu. Po potu pridejo do lepega znamenja, ki je stalo sredi košatih smrek. Lična kapelica je bila sicer lesena, pa tako lepo zunaj in znotraj obita s smrekovim lubom, da se je vsak rad ustavil pri nji. Na vrhu je imela mali stolpiček, v katerem je visel zvonček, ki ga je marsikdo rad pocukal, da je zazvonil. V kapelici pa je bila lepo ozaljšana podoba žalostne Matere božje. Naše znanke so tukaj malo pomolile in dale nekaj šmarnic Mariji v dar, potem so šle dalje.

Po poti proti domu so se pogovarjale, komu bi dale lepe cvetice. Urbančkova Marijanica je bila sklenila darovati šopek svoji materi, Micika je hotela s cveticami razveseliti očeta, Rozalija pa je molčala. Solze so se ji potočile na blede lice, ko se je spomnila, da je — sirota. Nazadnje pa pravi mirno: »Ljubi Bog mi je vzel dobre stariše, zato ljubim pa Marijo, ki je najboljša mati, nji bom dala svoj šopek.« In res je stal drugi dan na Marijinem altarju lep povitek šmarnic v kozarcu, ki so bile dar Marijine hčerke. *Fr. — ek.*

Pastirčkova molitev.

Pozdravljam Te, nebes Kraljica,
 Pozdravljam mater Te sirot!
 Še mene sliši, o Devica,
 Delilka tolikih dobrot.

Doma leži mi mati bolna,
 Da bi pomagal ji — ga ni;
 Usmiljena Ti mati polna,
 Pomoči ji podeli Ti!

Zaupno k Tebi se oglašam
 In tožim svoje Ti gorjé :
 Na milost Tvojo se zanašam,
 Na Tvoje trkam zdaj Srcé.

Ohrani mater mi, ohrani,
 Ki ljubim toli jo srčnó;
 Izgube bridke me ubrani,
 Povrni zdravje ji ljubó!

Hvaležno bom zato Ti vedno
 Srce do konca dnij gojil,
 Po Tvojem vzgledu živel vzgledno,
 Do konca dnij Te vnet častil!

J. Abram.

V spomin Mimiki Pelc.

Ivanka J. iz V. je lani dovršila ljudsko šolo pri Uršulinkah v Ljubljani. Ostala je potem doma pri stariših; ves teden pridno pomaga pri vsakem domačem delu, v nedeljo je pa v cerkvi vsem svojim tovarišicam vzgled pobožne deklice. Popoludne po krščanskem nauku prihajajo k nji nekatere njenih prijateljic. Pripoveduje jim, kar se je naučila v samostanski šoli, vadi jih lepih pesmic, bere jim kako spodbudno knjigo, včasih pa tudi iz knjižice, v katero si je sama zapisovala spomina vredne dogodke. Kar je v teh zapiskih o njeni součenki Mimiki Pelc, je tako spodbudno, da pové danes tudi »Angelček« svojim čitateljem. V knjižici je popisanih pet listov s spomini na vzorno součenko, ki jih je brala Ivanka svojim tovarišicam.

I. V šoli.

»Dva meseca sem že v četrtem razredu. Součenke so se mi jako priljubile. Najljubša mi je zlasti od danes naprej Mimika. Včeraj sem dobila pismo od doma, da so zboleli moja dobra teta. Ves dan sem mislila na to in še danes se nisem potolažila. Popoludne pred šolo pa pride k meni Mimika in me sočutno vpraša: »Kaj pa ti je, Ivanka?« Radovedno jo pogledam, potem pa ji razložim, zakaj sem žalostna. Kako me je znala tolažiti! Rekla je, da bo šla molit z menoj za zdravje ljubi teti. Tudi druge součenke je povabila. In ko smo šle po šoli v frančiškansko cerkev, bila sem potolažena. Kako sem hvaležna Mimiki! To je res blaga deklica. Z vsemi součenkami je tako prijazna, z vsako zna kaj lepega govoriti. Kadar je katera učenka pohvaljena ali dobi spominek, vesela je tako, kakor bi nji veljalo. In kako je postrežljiva Mimika! Še prositi je ni treba. Da le vidi, da tovarišica česar nima, precej ji ponudi. — Nikdar še ni menda razžalila nobene součenke. In ko ji je zadnjič nagajiva Manica rekla nekatere razžaljive besede, ni ji nič zamerila, ampak prijazno se je nasmehnila, tako da se je ona kar sramovala svojega ravnanja. Kadar nam učiteljica pripovedujejo, kako se

moramo obnašati do součenk, pokazali bi nam lahko njo za vzgled. — Prav tako ljubi in spoštuje našo dobro učiteljico. Do pičice natanko vboga tudi v najmanjši stvari. In kako pazi, da ne presliši kake besede! Manica pozna dobro napake vseh součenk, o Mimiki pa, ne vem, da bi bila kdaj povedala kaj slabega.«

II. D o m a.

»Nekaj dnij ni bilo v šolo ljubljene součenke Mimike. Mati so ji zboleli, in morala je biti doma. Včeraj je prišla zopet v šolo. Jaz sem jo prosila, da jo smem popoldne priti obiskat na dom. Ob štirih sem šla. Kako čedno imajo v sobi! Knjige in ročno delo ima Mimika na odločenem mestu v lepem redu, kakor nas učé v šoli. Pokazala mi je domačo nalogo, ki jo je spisala, delo, kar je naredila, in lepe spominke pridnosti. — Mati so že popolnoma ozdraveli in jih tedaj ni bilo v sobi. Kmalu pa so prišli. Mimika jim je precej prinesla stol, da so se odpočili, ker jih je hoja utrudila. Vprašala jih je tudi, če želé še kaj družega. Ko so se mati nekoliko odpočili, prinesli so nama kruha. Jaz sem kmalu snedla svoj kos; Mimika pa je — kakor se mi zdi — nekaj prihranila za ubogo Lenico, kateri je večkat kaj prinesla v šolo. — Danes pa je bila Mimika pri nas doma. Gospodinja je je bila zeló vesela. Pokazala sem ji rešitev rebusa iz zadnjega »Vrtca«; hotela sem ji brati tudi knjižico, v katero pišem, pa sem se spomnila, da bi ona ne bila zadovoljna, ker zapisujem tudi o nji. Ob petih je takoj odšla, dasiravno sem jo prosila, naj še ostane. Rekla pa je: »Do te ure sem prosila mater dovoljenja; danes ne ostanem dalje, pridem pa še kdaj.« Koliko se lahko od nje učim!«

III. P r e d b o ž i č e m.

»Kmalu bom šla na božične počitnice. Oče so pisali, da bodo prišli po-me. Koliko imam povedati ljubi materi! Za sestro Nežico hranim tudi že veliko podobic. Rada grem domov, pa nazaj bom tudi rada prišla. Prav prijetno je v šoli. Sedaj »prenočujemo Jezuščka«. Včeraj

sem bila jaz na vrsti. Kako ljubezniv je mili Jezušček že na sliki. Učiteljica so mi dali tudi listek, na katerem so bile napisane nekatere vaje, ki jih opravljamo iz ljubezni do Zveličarja. Prizadevala sem se jih natanko spolnovati. Prav zadovoljna sem bila zvečer. Danes pa je imela Mimika Jezuščka. Sedaj pa vidim, da sem jaz le slabo naredila. Kako natančno je ona izpolnovala vse vaje. Med podukom v šoli se še ganila ni, ker je bilo zapisano na listku: »Iz ljubezni do Jezusa hočem posebno pazljiva biti.« Med uro je pa bila seveda tudi vesela in je pripovedovala součenkam, kako se ji je po noči sanjalo o Jezuščku.

Res, Mimika mi je od dné do dné bolj všeč. Sedaj »šivamo tudi božjemu Detetu suknjico«. Ko bi bile prvi sv. večer šle s pastirčki k jaslicam, gotovo bi bile Jezuščku napravile gorko oblačilce. Sedaj si pa le iz ljubezni do njega nakladamo kako dobro delo in zapisujemo to na listek, ki ga bodo gosp. katehet na sveti večer darovali Jezuščku. Vprašala sem zadnjič Mimiko: »Kolikokrat si se že danes premagala?« Odgovorila mi je na kratko: »Štiridesetkrat!« Jaz se ji nisem upala povedati, da sem se premagala tisti dan šele trikrat.«

IV. Priprava za prvo sv. obhajilo.

»Vedno bolj se bliža prelepi, presrečni dan prvega sv. obhajila. Gospod katehet so zadnjič rekli, naj se nam zdé ti dnevi do prvega sv. obhajila taki, kot so bili za sv. Jožefa in Marijo oni trije dnevi, ko sta iskala Jezusa. Kako sta si prizadevala, da bi ga dobila! Vedela sta, da je on živi Bog, da je on naš Odrešenik in da brez njega ni sreče, ne veselja. V poduku za prvo sv. obhajilo se učimo tudi me vedno bolj spoznavati vsemogočnega Boga. Molimo in zatajujemo se, da bi vsaj nekoliko veselja napravile svojemu Zveličarju, in delamo že sedaj trdne sklepe, ki nam bi pomagali, da bi ga nikdar ne zgubile, ker brez njega bi bile večno nesrečne. Večkrat opazujem Mimiko, kako se pripravlja za ta imenitni dan. Nobene ure ne zamudi, kadar je poduk; na vsako besedo pazi in katekizma se prav natanko uči. In kaj stori vse iz ljubezni do

Jezusa! Res je ona že od mladosti iskreno pobožna. Zadnjič je povedala součenka Anica, da je Mimika že kot triletna deklica vedno klečé molila jutranjo in večerno molitev. V četrtem letu je že znala rožni venec in lavretanske litanije. In koliko si prizadeva sedaj za dobro pripravo! V posebno knjižico si zapisujemo, kako opravljamo vaje za prvo sv. obhajilo. Zaznamujemo si, kaj molimo in kolikokrat se premagamo. Mimika nas vse prekosi. Pobožnih zdihljejev je zadnjič jeden dan imela kar že tisoč, včeraj pa še več. Posebno se priporoča nebeški materi Mariji, da bi se vredno pripravila za najlepši dan svojega življenja, za vsprejem našega Zveličarja. Že nekaj tednov moli v ta namen vsak dan dva sv. rožna venca. Rada bi bila na njenem mestu, rada bi se tako pripravila, kot se bode ona.«

V. — 12. maja 1896.

»Stariši so mi pisali od doma, naj se zadnja dva meseca le pridno učim, ker drugo leto ne pridem v Ljubljano. Nekako hudo mi je bilo, ko sem to brala. Rada bi bila še v samostanski šoli. Kako srečne so pač součenke, sem ménila, ki še ostanejo v šoli. Kako srečna se mi je zdela šele Mimika, ki je želela postati redovnica. Blaga Mimika! Ni te več! Umrla si; toda naj ne rečem tako — Jezusu si se želela popolno darovati, in on te je vzel k sebi. Hudo, silno hudo nam je součenkam, da te ni več, a ti si srečna!

Kolikorkrat se spominjam prvega sv. obhajila, sem vesela; a če se spomnim, kako nebeško srečna je bila tedaj Mimika, vesela sem še bolj. Pozneje sem jo večkrat videla, kako se je pri sv. obhajilu veselja jokala. In kako natanko je spolnovala sklepe prvega sv. obhajila, da bi nikdar ne zgubila Jezusa. Od prvega svetega obhajila, od 5. julija 1895, je vsak teden — razven jedenkrat — šla k sv. spovedi in k sv. obhajilu, v počitnicah je bila vsak dan, razven nekatere dni, ko je bila posebno zadržana, pri sv. maši, sploh bila je tako pobožna, da ji gotovo ni bilo treba izpolniti svojega četrtega sklepa: Kedar bom storila kak greh, šla bom pri prvi priložnosti k spovedi. Sedaj v kratki bolezn

je veliko trpela, davica jo je hudo mučila. Ali nikdar se ni pritoževala, da ne bi grenila srca svoji dobri materi. — Da, Mimike ni več! Hotela se je darovati Jezusu, on pa jo je vzел k sebi. Nji res veljajo besede, ki sem jih zadnjič brala:

»Lahka je nedolžnih smrt
Večni raj jim je odprt.
Malo tukaj le trpijo,
Tam se večno veselijo.«

— r —

Spomladi.

Sneždé pod stropom lastavice,
Zelen, cvetoč je hrib in log;
In v solncu plešejo mušice,
Spet sliši se pastirski rog.

Oj Čada, Sivka, v log od jasli,
Za mano psiček hov, hov, hov!
Ko kravici se bosta pasli,
Za zajčkom skočiš v les na lov!

Vijolic jaz naberem v kito,
Pripnem jo za klobučni trak;
Živinico poženem sito
Domov, ko prvi pade mrak.

Hej, brž od jasli kravci naši,
Za mano psiček hov, hov, hov!
Lepo nam bode tam na paši,
Zvečer pa pridemo domov!

Vnėslav.

14. Mladeničev majnik.

*Andantino.**P. Angelik Hribar.*

1. Tu-kaj si, maj-nik pre-kras - ni! Kdo bi se
 2. Slad-ka Ma-ri-ja De-vi - ca! Te-bi le
 3. Glej me, jaz re-ven člo-ve - ček Tu pred al-
 4. Te - bi bom lu - či - co vži - gal, Te-be bom
 5. Sr - ce za - to naj mi di - či Čed no-stij

ne ve-se-lil? Ma-te-ri bo-žji pre-jas-
 bi-je sr-cé, O, najkras-nej-ša cvet-li-
 tar-jem kle-čim, Mi-lostna! prosim te de-
 s cvetjem kra-sil, K te-bi bom sr-či-ce dvi-
 tvo-jih si-jaj, Končno pa k se-bi po-kli-

ni Šmar-ni - čne ven - čke bom vil.
 ca Ti si ne - bes in zem - ljé!
 ček, Tvoj bla - go - slov naj do - bim.
 gal, Te - bi bom sla - vo gla - sil.
 či, Ma - ti! v ne - be - ški me raj.

15. Z dela.

*Moderato.**P. Angelik Hribar.*

1. O Ma-ri - ja, sve-ta De - va, Kli-ce na-ših
 2. Hva-la ti, I - skre-na hva - la, Da lju-be-če
 3. Do-bra Ma-ti, kot pri tru-di, Vsnu nam pri-di

čuj gla-sov, Ko se zdaj po tru-du, dne-va
 si ves čas Da-nes nam ob stra-ni sta-la,
 na po-moč, Ka-kor zve-zde ti nas tu-di

f *ritard.*
 Zo - pet vra - ča - mo do - mov.
 Zle - ga va - rô - va - la nas.
 Gle - daj dol z ne - ba vso noč.

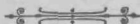
(Angeljček 1. 1896, str. 105.)

Greg. Gornik.

Kratkočasnica.

Mati: »Oh, Anica, kaj pa vendar iščeš v tem velikem besednjaku?« — Anica: »Svoje rokovice iščem, ki sem jo izgubila; saj ravno danes so rekli oče, da se vse najde v tem besednjaku.«

Rešitev rebusa v zadnji številki »Angeljčka« :

Veliko je poklicanih, malo izvoljenih.

Odgonetka uganke v četrti številki:

Osel — ose.

Oboje so uganili: Kastelic Mimica, Premle Ivica, Snaj Mici, Tavčar Minka, Jenko Zinka, Lindtner Lenči, učenke I. r. slov. mešč. šole pri gg. uršulinkah v Ljubljani; Pirc Stana in Ciril v Ljubljani; Čenčič Zmagoslav, drugošolec v Kranju; Grile Gabriel, drugošolec v Ljubljani; Lamprocht Fr. v Celju; Fatur Iv. na Bakeku; Jelenc Jožek in Micica, učenca v Božjakovem; Zenovich Ema, učenka IV. razreda v Ljutomeru; Matajč Leo, Šavnik Leop., učenca v Kranju; Levec Pavel Leon, učenec III. razr. v Ljubljani; Bukovnik Jan., Dolinar Josip, Kurent Al., četrtošolci v Ljubljani; Cof Iv., četrtošolec v Kranju; Osana Milka in Tinica, učenki pri Sv. Duhu nad Krškimi; Rajer Mimica, Magde Pepca, učenki pri č. gg. uršulinkah v Ljubljani; Pavlina Rusova, učit. kand. v Ljubljani; Hartmann Kristina in Robert, učenca v Vel. Laščah; Zupanc Ernest, učenec IV. razr. na c. kr. vladnici v Ljubljani; Ažman Ciril, Cimber Jak., Dolenc Matej, Urbas Ivan, dijaki alojzniki; Hladnik Fr., učenec V. razreda v Idriji; Pernat Jos., Glušič Jos. in Tischler Rud., učenci na Rečici; Božič Jos., Lenasi Jan., Pivk Al., učenici V. razr. v Idriji; Petrin Ana in Štrucej Jožefa, učenki III. r. na Rečici; Salberger Adolf, prvošolec, Pušnik Konrad, tretješolec v Kranju; Šinkovec Florijan, učenec V. razr. v Idriji; Vilman Franjo, učenec IV. razr. v Kranju; Osterc Anica, Koroša Micica, Spindler Alojzija, učenke V. r. pri sv. Križu blizu Ljutomera; Kump Stana, Marjan in Vera na Golniku pri Trziču; Romih Božidar, učenec na Vidmu; Zupančič Maks, drugošolec v Celju.

Samo rebus so rešili: Hrašovec Bogomil, učenec IV. razr. okol. šole v Celju; Sajovic Jožko, drugošolec v Kranju; Huber Mici, Hrastnik Mici, Koprivnikar Fanci, Milavec Pepca in Šapla Anica, gojenke č. gg. šol. sester v Mariboru; Poldka Rottova, učenka IV. razr. v Stari cerkvi; Gregorc Franc, učenec IV. razreda v Novem mestu; Grizold Antonija, Skrbinek Angelina, Tomagi Ana, učenke IV. razr. v Rušah; Kastelic Josipina, učenka v zavodu č. gg. šolskih sester "de Notre Dame" v Gorici; Belič Franciška, Benedik Julijana, Gaisler Mar., Trampuš Ana, Ušeničnik Giz., učenke III. r. pri č. gg. uršulinkah v Ljubljani; Šlamberger Ant., Kartin Herbert, Schreiner Henrik, gimnazijci v Mariboru; Čeh Micica, učenka II. razreda v Dornavi pri Ptuj; učenici in učenke III. razr. v Planini; Pernat Pavla, Praprotnik Mar., Kranjc Olga, Vertnik Zora, učenke III. razr. v Ormožu; Zupančič Janko, učit. v Kolvratu; Bračić Hermina in Stefanija, učenki III. razr. pri sv. Vidu blizu Planine; Kragl Viktor, dijak v Trziču; Adamič Mar., učenka II. slov. mešč. šole pri č. gg. uršulinkah v Ljubljani; Hočever Anica, učenka v Štanjelu; Turnšek Micica, Amalija in Franček, učenci v Nazaretu; Rovan Ivana in Terezija, Ivančič Ivanka in Fani, Jernejčič Francika, dekleta v Planini; Rant M., nadučit. in Mimi Rantova, poštna uprav. na Dobrovi; Rašl Jan., Žiher Al. in Pavla v Vurbergu.

Samo uganke so uganili: Sajovic Stanko v Kranju; Hafner Miroslava, učenka IV. razr. na c. kr. vladnici v Ljubljani; Baš Otakar v Celju; Dečman Marija, učenka V. razr. v Škofji Loki; Lovrec Ivan, učenec na Polensaku.